

WRETCHED

EMILY MCINTIRE

PASSION
VALOGATAS

EGY NŐ LEHET NAGYSZERŰ, DE SZÖRNYŰSÉGES IS.

Evelina mindig is a törvénnyel szembeszegülők közé tartozott. Ő a családi drogbirodalom agya, „ügyintézője” és botanikusa, apja könyörtelen titkos fegyvere. Napjai a máktermelő meglegház tökéletesítésével, a nővére gyilkosa elleni bosszú tervezésével és az útjába állók megfélemlítésével telnek. Szerelemre egyáltalán nincs ideje. Miután egy egyéjszakás kalanddal csillapítja vágyait, folytatja is korábbi életét. Egészen addig, amíg a futó románc során megismert vonzó férfi meg nem jelenik a családi üzletben, mint új Westerly-alkalmazott. Teljesen más néven.

Nicholas legnagyobb titka sokkal sötétebb és veszedelmesebb egy egyszerű álnévnél. Beépített ügynök, akinek személyes oka is van arra, hogy a drogkereskedelmet megállítva tönkretegyze Evelina családját. Amikor rájön, hogy a Westerly-birodalom legfiatalabb tagja ugyanaz a nő, akiről azóta álmodott, hogy egy felejthetetlen éjszakát töltöttek együtt, a vonzalma összecsap a megvetéssel. Evelina megtestesíti mindazt, ami ellen harcol. Mégis, egymás sötét titkait megismerve rájönnek, mennyire is hasonlítanak. Amikor pedig a gyűlölet valami mássá alakul, Nicholasnak döntenie kell: képes-e szeretni egy romlott nőt akkor is, ha ez mindkettejük életét tönkretelheti.

EMILY MCINTIRE

a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője. Regényeiben a tét szinte lehetetlenül nagy, és a boldog befejezés mindig megéri a küzdelmet. Könyvei számos almfajt képviselnek, és több tucat nyelvre fordították már le őket. Túlélte a 4. stádiumú mellrákot, jelenleg Tennessee-ben él a családjával és macskáival, akiknek meggyőződésük, hogy ők uralják a házat.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.emilymcintire.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Emily ismét mesterművet alkotott. A Wretched egy igazi utazás volt, tele feszültséggel, tiltott románcsal és váratlan fordulatokkal. Nem is tudtam letenni. Nick és Evie között szinte szikrázott a levegő. Imádom őket együtt látni. Összességében azt mondanám, hogy ha szereted a sötétebb románcokat, a határozott nőket, a végzetes szerelmi történeteket és a csavarokat, akkor ez neked való.”

AMAZON

„A Never After-sorozat az egyik nagy kedvencem, és Emily mostantól bármit írhatna, én mindent lelkesen elolvasnék! Evelina elképesztően erős és kemény csaj. Imádom a karakterét, és azt, hogy a női főszereplő itt a »gonosz« bőrbe bújhat. Rengeteg feszültség volt ebben a könyvben, és végig azt éreztem, hogy képtelenség letenni. Fantasztikus!”

GOODREADS

„Ez ténylegesen olyan sötét lett, amelyet vártam. Odáig voltam a karakterekért, mindegyikért, a mellékszereplőket is beleértve! Imádtam Nick vívódását! Hogyan vágyhat Evelinára? Hogyan? Ez a könyv tele van érzelmekkel! Szexi! Öt plusz csillag tőlem!”

BARNES & NOBLE

PASSION
VALOGATÁS

EMILY MCINTIRE

WRETCHED

—• részlet •—

ELŐSZÓ

Evelina (Eh-v-ah-leen-ah)

Tizenhét éves

A GYÁSZ FURCSA DOLOG.

Ez az egyetlen érzélem a világon, amiről az emberek határozottan állítják, hogy ismerik, mégis feltétlenül kerülendő kellemetlenségként kezelik.

„Az idő minden sebet meggyógyít, Evie.”

Hagyj engem békén! Kímélj meg ettől az ostoba szövegtől.

Az idő semmit sem gyógyít be. Csak több teret ad a dolgoknak ahhoz, hogy növekedjenek és elgennyesedjenek és rothadjanak.

Idegesen mocorgok a székemen, a régi fapad combom bőrébe váj, összerezzenek. A nővérem, Dorothy – aki még él – rám néz, mintha a mozgásom nem kívánt figyelmet vonna ránk. Mintha a helyiségben jelen levő minden egyes férfi nem nézné *éppen* őt, csak azért, hogy ha kis időre is, de láthassák.

Barna haja tökéletes és ruganyos, magas copfja leng mögötte, ahogy visszafordul előre, és hallgatja, ahogy a pap olyasmiről beszél, amiről fogalma sincs. Arról, hogyan születnek az emlékek, és hogy az élet nem felejtődik el. De én *őt* tartom szemmel. Őt és az idétlen ruganyos, barna haját.

Viszket a kezem, hogy megmarkoljam és addig húzzam, tekerjem a tincseket az öklömre csavarva, amíg az utolsó szál is tövestől ki nem szakad. Inkább ráülök az ujjaimra. Bármennyire is szeretném megfojtani Dorothyt, ez nem róla szól. Ma nem.

A mai nap Nessáról szól.

És Nessa mindig azt mondta, hogy az érzelmi impulzusaim rabszolgája vagyok, szóval az a legkevesebb, amit tehetek, hogy megpróbálom visszafogni ezt az erős készte-tést. Hiszen végül is ez az ő emlékmiséje.

Az a furcsa érzés megint feltör a torkomban.

Gyász.

Néha folyékony, mint az óceán hullámai, néha pedig mozdulatlan, mint a kőből faragott szobrok. Most szikla-szilárd és nehéz mellkasom legközepén.

Az arcom belsejébe harapok, próbálom összetartani magam.

Apám a torkát köszörüli, én pedig hirtelen ránézek. Ott ül Dorothy másik oldalán, a tetoválásait bámulom, amelyek mintái az ujjak bőrén indulnak és az ingének anyaga alatt tűnnek el. Időnként próbálom alaposabban szem-ügyre venni, rejtett nyomokat keresek, hogy mi lehet a tetoválások jelentése, és van-e köztük olyan, ami engem jelöl. Több mint valószínű azonban, hogy az utóbbi nyolc évben csak unatkozott a pár lépés hosszú és pár lépés széles bőrtöncellájában, és csak tetoválást akart a bőrére.

Szeme sarkából néz rám, szomorúság vibrál világosbarna szemében, megviselt tekintetében, ahogy átöleli Dorothyt, és Dorothy a vállára hajtja a fejét. Nem vagyok benne biztos, hogy ez a fájdalmas tekintet Nessa elvesztése miatt van, vagy a börtönben elvesztett éveim miatt. Talán egyáltalán nem ez az oka ennek a nézésnek.

Nem mintha számítana valamit. Tényleg.

Nélküle építettük fel az életünket, és most visszatért, és úgy tesz, mintha nem hagyta volna a családját nincstelenül, amikor ostoba hibákat követett el.

Meleg van ma, és bár a nyár közepe Illinois államban, Kinlandben, nem elviselhetetlen, most úgy érzem, mintha élve égnék el. Körbenézek, a helyiséget pásztázom, és észreveszem a világos fapadokba véletlenszerűen faragott kezdobetűket és az ólomüveg ablakokon beragyogó színfoltokat a padlón. Számolom a fel-le mozgó fejeket, azokat, akik hajlandóak voltak eljönni, és inkább nem is figyelem, hogy alszanak-e, vagy suttogva beszélgetnek egymással, mintha valahogy helyénvaló lenne pletykálni életem legfontosabb személyének emlékmiséje alatt.

– Mindenekelőtt azonban – harsan a pap hangja a székesegyház magas boltíveiről és mennyezetéről visszhangozva –, Nessa Westerly a családját szerető nő volt. És szerette a hitet. Ki tudna jobban beszélni róla, a család és a hit iránti szeretetéről, mint akit ő mindennél jobban szeretett... a húga.

A szívem dobbanása elakad a mellkasomban, körmeim a pad fájába vájnak a combom alatt, úgy érzem, menten szétrepednek. *Nem tudtam, hogy beszélnem kell.* Nekem erről nem szólt senki. De megteszem, mert Nessa több volt, mint a nővérem. Tíz évvel idősebb és évszázadokkal bölcsebb nálam; kilencéves koromtól kezdve ő nevelt, miután

apánkat elkapták tíz kiló kokainnal egy haditengerészeti repülőgép hátuljában, és sittre vágták. Bár őszintén szólva Nessa már jóval korábban gondoskodott rólam. Elszorul a torkom, ahogy azon tűnődöm, mi a fenét kezdjek magammal most, hogy Nessa nincs többé.

Futó gondolat siklik át a tudatomon. Kíváncsi vagyok, hogy anyánk ide dugja-e a nyomorult képét, és egyáltalán tudja-e, hogy a legidősebb lánya meghalt, vagy hogy az a férfi, akiről azt állította, hogy szereti – később mégis elhagyta –, szabadlábban van. Lerázom magamról a gondolatot, és úgy döntök, hogy rothadó halottnak tekintem. *Megérdemelné, amiért azt a pasit választotta, miután apámat lecsukták.*

Újra oldalra nézek Dorothyra, a szemem összeszűkül, ahogy a zsebkendőt húzogatja a szeme alatt. Mintha joga lenne szomorúnak lenni. Utálta Nessát.

Őszintén szólva, engem is utál, de a nővérünkkel más volt. Ingatagabb. Eleinte szintiszta irigységgel, féltékenységgel tekintett rá. Nessa volt a legidősebb és a legszebb közöttünk, mindenki figyelmét felkeltette. A pusztá létezésével. És Dorothy... Ő a második legszebb. Ez a középsőgyermek-szindróma tankönyvi esete.

Amikor apát bezárták, az utolsó szavai Nessához arról szóltak, hogy *tegye őt büszkévé.*

Egy szót sem ejtett Dorothyról, sem rólam. Dorothy azóta megváltozott. Irigysége gyűlöletté keményedett, az ő personája pedig megkeseredett gyerekből az „ideális” nővé lett, akinek mélyen gyökerező apakomplexusa van.

Csodálatos színésznő lett volna, ha ilyen jól játssza a szerepét.

Az emlékek hatására mély levegőt veszek, aztán izmaim megfeszülnek, hogy felálljak, de mielőtt még kiegyenesít-

hetném a lábamat, Dorothy feláll helyettem, hátratul, és közben a padsorból kilép a folyosóra.

Alig néz rám, de a szemem ég, ahogy bámulom. Felmegy az emelvényre, az a *nyomorult* rohadt barna lófarok lobog utána, élénkezüst magas sarkú cipője kopog a fapadlón.

Fogaimat önkéntelenül annyira összeszorítom, hogy fájnak az őrlőfogaim is, ahogy a lábát nézem.

Nessa cipője van rajta.

Istenem, micsoda ribanc!

Igen... A gyász furcsa dolog.

De a harag is.

És nagyon *dühös* vagyok.

Haragszom Nessára, amiért hagyta magát megölni.

És dühös vagyok Dorothyra, amiért megölte.

1. FEJEZET

Nicholas

Hét évvel később

– HOGY HÍVJÁK AZT A NŐT?

Oldalra nézek Sethre, aki ujjával végigsimítja sötét szakállát.

– Tudod, nem csoda, hogy nem jutsz puncihoz, ha ezt a bozontos izét növeszted az arcodon.

Rám mosolyog.

– A nők imádják ezt a bozontos izét. Te meg éppen eltereled a témát.

– *Milyen* nők?

– Azok a nők, akiket te nem húzol a farkadra. – Kacsint, feláll, és felkapja barna bőrkabátját, aminek a színe olyan jól illik a bőre árnyalatához; felveszi, eltakarva a nadrágszíján csípőtájt lógó fegyvert. – Tényleg nem fogod megmondani?

Vállat vonva megfordulok íróasztalom mögött a forgószékkal, munkafülkém kis falai mindkét oldalról beszorítanak.

– Nem emlékszem.

– Tipikus válasz – hördül fel Seth gúnyosan.

Önkéntelenül felnevetek.

– Az a nő betartja a megállapodást. Basztunk. Ennyi.
Nem kértem feleségül.

Seth megrázza a fejét.

– Nem hiszem, hogy bárki is elég ostoba lenne ahhoz, hogy feltételezze, egy nő eltölthet veled egynél több éjszákát, haver.

Mellkasom izmai megfeszülnek, mosolyt erőltetek magamra. Még ha *akarnám is*, ebben a munkában nincs helye tartós párkapcsolatnak. Ez a hátulütője annak, ha az ember kábszernyomozó. A DEA köreiben foglalkozási ártalom. Elég gondom van azzal, hogy a nővérem biztonságáról gondoskodjak. Mindenki más olyan teher lenne, amit nem akarok magamra venni.

– Remélem, nem haragszol, ha nem vagyok hajlandó kitalált, mesébe illő érzelmeket tettetni.

Összevonja a szemöldökét.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Vállat vonok.

– Semmit, semmit. Csak azt, hogy szerelem mint olyan nem létezik. Egyszerű biokémiai reakció, amibe az emberek többet gondolnak bele a kelletténél.

– Ahogy mondd, haver – nevet Seth. – Jössz kajálni?

Végignézek a hosszú folyosón, az egyforma szürke íróasztalokon, a szürkeséget kiemelő koszos, kék szőnyegen.

– Nem, a főnök beszélni akar velem.

Seth követi a tekintetemet a főnöki iroda zárt ajtajára. Mögötte ott a chicagói részleg főfelügyelője, Galen ügynök.

– Miért?

– Valószínűleg megint valami sokadrendű meló. Isten tudja, mikor bízott rám igazi ügyet.

Seth szájának széle megemelkedik.

– Talán nem kellett volna megdugnod a lányát.

Felhördülve simítom végig az arcomat.

– Az csak *egyszer* fordult elő, és nem tudtam, hogy az ő lánya.

Seth nevet, én összevonom a szemöldökömet, felkapok egy tollat az asztalomról, és fejbe dobom vele. Őszintén szólva, nagyon udvariatlan dolog tőle, hogy itt kárörvend a balszerencsém.

A terem végén a százados irodájának ajtaja kinyílik. Mindketten hátrafordulunk a zajra. Seth nevetése elhal, kihúzza magát, a torkát köszörüli. Rápillantok, és vigyorgok.

Gyáva seggfeji.

Mindig félt a főnökünktől, hiába bizonygattam neki, hogy a főnök csak ugat, de nem harap. Ő is, én is majdnem egy évtizedet húztunk már le az ügynökségnél, mégis úgy viselkedik, mintha újonc lenne, mintha most eresztették volna ki a rendőrakadémiáról, és félne attól, hogy elveszíti az állását. De akárkiből nem lehet terepen dolgozó ügynök. Azért meg kell dolgozni. Éppen ezért szeretem annyira ezt csinálni. Semmit sem adnak ingyen. És amikor beépülök valahová, *érzem*, milyen sokat tudok tenni a világért. Minden seggfej drogdílerrel, akit ki tudunk vonni az utcáról, csökken egy kicsit a büntudat, amiért e téren kudarcot vallottam a saját családomban.

– Woodsworth...

Galen hangja rekedt. Sethre kacsintok, miközben felállok, és elindulok a főnök irodája felé. Minden lépésnél

érzem, hogy a tekintete éget. Nem titok, hogy utál engem, és azt szeretné, ha nem lennék az egységében, következésképpen az életében sem. De a személyes érzelmeitől függetlenül ez a munka az életem, ez ad levegőt, és a legjobb vagyok a szakmában.

Lehuppanok az íróasztalával szembeni merev, szürke székbe, tekintetemmel végigpásztázom a családi fényképeket: a felesége és három lánya bekeretezett portréit. Önkéntelenül megmoccan a farkam, amikor a mosolygó Samanthát meglátom. Olívaolaj színű bőre tökéletes, vékony karja a húga vállán nyugszik.

Hazudtam Sethnek. *Tudtam*, hogy a főnök lánya. Egyszerűen csak basztam rá. Megérdemeltem, hogy kitett az aktív nyomozásokból, és irodai szolgálatra osztott be.

A főnök a torkát köszörüli, ellép mellettem, majd a szemét összeszűkítve kinyújtja a kezét, és lefelé fordítja a keretezett képet. A szám megremezzen, de elfojtom a vigyor-
gást, inkább az unalom légkörét árasztom.

Ujjal rám mutat.

– Ne nézz rá, te nyomorult szardarab!

Nevetve felemelem a kezem, mintha megadnám magam.

– Bocsánat, kapitány!

Megint összehúzza a szemöldökét.

– A felettesed vagyok, nem valami kibaszott kapitány. És a bocsánatkérésed az égvilágon semmit sem jelent.

– Maga a szívem kapitánya, főnök, és nem vagyok boldog, ha maga nem az – mondom, és vigyorogva a szívemre teszem a kezem. – Ugyan már! Bocsánatot kértem. Mit tehetnék még, hogy...

Sötét szeme még jobban összeszűkül.

– Már *éppen* eleget tettél.

Hátradőlök a széken.

– Semmit nem tettem, amit Samantha ne kért volna.

Ütés éles hangja cseng a helyiségben. A főnök ujjai íróasztalára nyomódva megfeszülnek.

– Ki vagy rúgva!

Vállat vonok, a szék karfájára markolok, és rátámaszkodva felállok.

– Rendben.

– Ülj le! *A kurva életbe!* – Végigsimít kopasz fején, mély levegőt vesz, és az íróasztala mögé húzódik. – Istenem, de utálom a hülye fejedet! – mordul.

Homlokom önkéntelenül ráncba szalad.

– Szabad ezt mondani egy beosztottnak?

– Van egy munkám neked.

Ez végre felkelti a figyelmemet; előrébb csusszanok a széken, már nem vigyorgok kedélyesen.

Végre.

– Jártál már Kinlandben? – Barna papírmappát dob az asztalra, súlya miatt hangosan csattan. A fülemben cseng a hang. Néhány fekete-fehér megfigyelési fotó csúszik ki belőle.

Odanyúlok, és kézbe veszem őket.

– Igen, voltam ott párszor – mondom közömbösen, nem akarok arra koncentrálni, hogy a zsigereim összerándulnak a gondolattól, hogy Chicagótól Kinlandig két óra az út, és hogy régen anyám vitt el minket, a nővéremet és engem. – De már régóta nem voltam ott. Gyerekkoromban jártam arra legutóbb. – Hangom kissé megremeg, kellemtelen érzés tör rám. Mintha fojtogatna. Köhögve lapozom át a fotókat. Egy férfi ládákat pakol le egy platós ko-

csiről. Aztán egy másik, őszes, hátranyalt hajú, a lábujjaitól a nyakáig tetovált idősebb férfi mosolyog le a mellette álló fickóra. – Ki ez az alak?

– *Ez az alak* Farrell Westerly. Hallottál már róla?

Megrázom a fejem.

– Ír felmenőkkel bíró amerikai, a bűnügyi nyilvántartásban a szokásos tételekkel szerepel. Nyolc évet töltött a gilkeni börtönben, mielőtt jó magaviseletért feltételesen szabadon engedték. Az elmúlt néhány évben megint felbukkant. Úgy tűnik, *mindenhol ott van* a fickó.

Mosolygok.

– Ó, egy jó útra tért elítélt?

– Hát nem mind az? – hördül fel a főnök. – Jól átgondolt műveletet hajtanak végre. Kinlandból kiindulva árasztják el az utcákat azzal az új cuccal.

Összerándul a gyomrom. Azt az „új” cuccot Repülő Majomnak hívják, és már ez a piacvezető kábszer. Hasonló a többi herointípushoz, *mégsem* olyan, mint azok. Nagyon népszerű, ami azt jelenti, hogy mindenhol hamisítványai bukkannak fel; utánpótlás próbálják lemásolni a terméket, de nem sikerül nekik. Az eredmény: még több halálos túlada-golás a rosszul hígított cucctól.

Hunyorítok, közelebből is megnézem a két férfi fotóját.

– Az ott...?

– Igen.

Mélyet sóhajtva dőlök hátra a széken, felismerem a világos gesztenyebarna hajáról és terjedelmes testéről.

– Ezekiel O'Connor.

Rossz érzéssel teszem vissza a fotókat az asztalra. Ezekiel jól ismert a mi köreinkben. Apja, Jack O'Connor az ír maf-

fia királyaként volt hírhedt Chicagóban. Könyörtelennek ismerték. De ez még azelőtt volt, hogy a hatalmuk évekkel ezelőtt szétesett, Jacket pedig megölték a börtönben, miközben *számos* bűnéért ült.

– És akkor mi van...? Azt akarja, főnök, hogy menjek oda felderíteni...

A szeme összeszűkül.

– Azt akarom, hogy menj oda, és keresd meg a beszállítójukat. Ha elkapjuk a nagykutyt, a többi is begyűjthetjük. Nem azért töltöttem karrierem legszebb éveit azzal, hogy ezeket vadásszam, hogy az ír banda új arcokkal támadjon fel, és azt higgye, megint mindent átvehet, és minden olyan lesz, mint régen.

Összehúrom a szemöldökömet.

– Fedett ügynökként?

Erre felkapja a fejét.

– Miért vagy így meglepődve ezen?

Kezem megremeg az adrenalin hirtelen hulláma miatt.

– Hát csak mert elég régen nem kaptam ilyen feladatot.

Felmordul, vastag szemöldökét összevonja, homloka közepén ránc mélyül.

– Ezzel azt mondod, hogy nem vagy alkalmas a feladatra?

A gyomrom összerándul, kihúrom magam.

– Meg van örülve, főnök? Senki nem képes erre nálam jobban, és ezt maga is pontosan tudja...

A számítógépe mellé nyúl, újabb fotót vesz elő, leteszi elé. Nő. Gyönyörű nő: fényes barna haja magasan feltűzve, testét tetőtől combközépig dizájnerruhák fedik.

– Ő Dorothy Westerly, Farrell kölyke. A pletykák szerint ő az apja szeme fénye, a gyenge pontja. Ha sikerül bejutnod, próbálj összeemelegedni vele! Énekelni fog.

Meglepetés villan a zsigereimben.

– Miért éppen ő?

A főnök hátradől a székében, lassú mosoly jelenik meg az arcán.

– Ha jól tudom, nagyon odavagy mások szép lányaiért.

2. FEJEZET

Evelina

VÉRES A CIPŐM.

A bűdös francba!

Hunyorogva nézek le magas sarkú, kopott fekete bőrcsizmámra, gyomrom megfeszül az ingerültségtől, hogy az éjszaka hátralévő részét is ebben az ócska klubban kell töltenem, úgy, hogy egy halott férfi testrészeiből kiszivárgott vér áztatja a lábamat.

Remélem, ez nem jelenti azt, hogy visszatér, és kísértetként üldöz majd.

– Mi újság, morcos kislány? – kérdezi széles vigyorral Cody, aki a legjobb barátom, az egyetlen barátom. A pultnál ül mellettem.

Felnézek, a szívemhez kapok, homlokom ráncba szalad.

– Nem vagyok morcos!

Szőke haja lebben, ahogy hátraveti a fejét, és gyönyöző nevetés szakad ki a torkán.

– Száz százalékig pesszimista vagy.

A mögötte zsúfolt sorban itálra várakozó emberekre pillantok, és vállat vonok.

– Realista vagyok. Az elég nagy különbség.

– Hát, ami azt illeti, borzasztóan *unalmas* vagy – mondja a szemét forgatva. – Ezért rángattál el ide? Azt hittem, ilyen műhajjal egy kicsit lazítasz. A szőkek elvileg jobban élvezik az effajta szórakozást.

Összeszorítom a fogamat, és mandula alakú körmeimmel a bárpult deszkáján dobolok; a saját kezűleg felkent fekete körömlakk tükrözi a hangulatomat. Az egyetlen ok, amiért egyáltalán itt vagyok Chicagóban, a szokásos: megkeresni azokat, akik apám útjában állnak. Az én hálátlan feladatom az, hogy felkutassam azokat az idióta *senkiket*, akikre ráfér egy kis leckéztetés. A szőke páróka és a színes kontaktlencse csak óvintézkedés. Nem szórakozásból viselem.

– Kérsz egy rövidet? – próbálkozik újra Cody, szemöldökét úgy ráncolva, hogy kibukkan a szemüvege alól.

– Nem iszom.

A szavak keményebbek, mint ahogy terveztem, de erős fejfájás gyötör, a két szemem között lüktet ma reggel óta, amikor egy *seggfej* megzavart, miközben a családom cégének könyveltem, hogy úgy tűnjön, teljesen legális az üzletmenet, amikor minden, csak nem az.

Megint lenézek az alvadt vérre.

Cody elkomorul.

– Mióta?

Felsőhajtok, végigsimítok dús, hidrogénezett szőke hajamon, a vállamra hullott tincseken.

– Nagyon régóta, Cody. Nem is tudom. Jesszus, végig vallatni akarsz engem? Csak segíteni akartam, hogy kijuthass anyád házából – mondom, és vállat vonok. – Azt

akartam, hogy élj egy kicsit, ahelyett, hogy az összes idődet a számítógép előtt töltöd, és a képernyőt bámulod.

Csak pislog rám.

– Rendben. – Felsóhajt. – Megyek táncolni. Keresek egy szép vastag szopnivaló faszt. – Egész éjjel vigyorogtam, de a mosolyom most megtörik. Cody rám kacsint. – Miután végeztél azzal, amiért valójában itt vagy, neked is ezt kellene tenned. Egy jó dugástól talán nem nézel majd ki úgy, mint aki nyársat nyelt... alulról.

Legyintek, aztán megfordulok; gyomrom összeszorul, ahogy a pultos odalép hozzám, és mosolyog. *Pont az a férfi, akire ráküldtek. Vele kell találkoznom.*

– Tudod már, mit iszol? – kérdezi.

– Nem vagyok biztos benne, *mit* akarok – mondom erőltetett, negédes mosollyal, és a szempilláimat rezgetve pillantok rá. Ez persze hazugság. Azért jöttem, hogy megnézzem, a *mi* termékünk hamisítványát árulja-e.

Kék szeme felcsillan.

– Nincs kedvenced?

Utánzom a mozdulatait, ügyelek arra, hogy mellemet a pulthoz nyomjam, úgy, hogy jó rálátása legyen a dekol-tázsomra.

– Tudod, az a helyzet, hogy nem igazán akarnék inni. Inkább... *repülnék* egy kicsit.

Lejebb csúszik a tekintete, már nem a szemembe néz, hanem a mellemre. Le kell nyelnem az undoromat; utálok, hogy ennyire kiszámítható. Őszintén szólva, nem is vagyok annyira vonzó. Össze sem lehet hasonlítani a nővérem finom vonású arcát az enyémmel, de ha mellet villantunk egy férfi arcába, az agyából az összes vér rögtön a farkába tolul.

A pultos megnyalja a száját.

– Csak szeretem jól érezni magam – mondom, és oldalra billentem a fejemet, hosszú körmeimmal a pulton dobolok. – Te nem?

A piszkosfehér törlőruhát a vállára dobja, a pult szélére könyököl.

– Andrew! – kiáltja egy hang. A pultos figyelme az egyik pincérnő felé terelődik, aki üres tálcával és bosszús arckifejezéssel áll a pult előtt.

– Kiadnád végre az italaimat, haver?

Andrew grimaszolva néz vissza rám, ujjperceivel kopog a pulton.

– Ne menj sehova! Tudom, mi kell neked.

Amint hátat fordít, elengedem a műmosolyt, és kézbe veszek egy poháralátétet. A kezemben forgatom, próbálom türtőztetni magam, hogy ne kérjek egy pohár szódát és szalvétát, hogy le tudjam dörzsölni a foltot a cipőm orráról.

Nem feltűnő, de engem nagyon zavar.

– Túl erőltetetten próbálsz.

Erre felkapom a fejem. Markáns állat látok, élénkzöld szempárt. Elkomorulok.

– Elnézést...

A férfi vigyorog, gödröcskék jelennek meg telt ajka két szélén, miközben a pultnak támaszkodva kortyolja a sörét.

Felnevetek, bosszant, hogy ez a pasi úgy döntött, az idegeimre megy, és még inkább ingerült vagyok attól, hogy elég jóképű. Annyira, hogy a gyomrom összerándul a látványtól.

– Ki mondta, hogy bármivel is próbálkozom?

A torka megmoccan, közelebb lép, és fahéj illata csapja meg az orromat, ahogy végigsimít rövid, enyhén göndör,

barna haján. Szemem követi a mozgást, aztán továbbhalad, lefelé, fekete bőrkabátjára és sötét farmerjére.

– Gyakorolhatsz rajtam, ha akarod – folytatja, a pultos felé pillantva. – Mielőtt visszajön.

Oldalra biccentem a fejemet, próbálom kitalálni, hogy hajt rám, vagy csak hülyét akar csinálni belőlem.

– Hűha, micsoda ajánlat!

Vállat von.

– Jótékony hangulatban vagyok.

Általában nem reagálok jól, ha valaki bekerül a személyes terembe. De ez a fickó felkeltette az érdeklődésemet. Ráadásul nagyon jó pasi, és őszintén szólva, ki vagyok éhezve. Nehéz olyan embert találni, akit elég sok ideig el tudok viselni ahhoz, hogy beindítson.

Kinyújtom a kezem, elveszem tőle a sört, a számhoz emelem a poharat, iszom egy kis kortyot. Sikerül elrejtennem a sör ízétől érzett viszolygásomat, szemem sem rebben, megnyalom a számat, aztán lenyelem a sört. Furcsa érzés, hogy nincs ott a piercing, amit viselni szoktam, de most levettem, mert nagyon jellegzetes, eléggé felismerhető. A különleges nyelvpiercing nem kedvez az anonimitás fenntartásának.

És korábban nem hazudtam. Tényleg *nem* vagyok piafüggő.

– Hát, ez jó hír. – Lecsúszok a székről, közelebb húzódok, a mellkasunk összeér. Elakad a lélegzete, ahogy kissé felemelkedem, és ajkam végigsimít az állán. – Mert élni szoktam az ajánlatokkal.

A szeme felcsillan, ahogy elhátrálok, és tökéletes mosoly bontakozik ki az arcán.

– Érdekes vagy.

– Te meg idegesítő – felelem.

Felnevet.

Mellkasom összeszorul, és az ajkamba harapok, hogy elrejtsem a kitörni készülő, vágyakozó mosolyt. Megrázom a fejem.

– Mi a neved? – kérdezi.

Ránézek.

– Miért?

– Ez teljesen természetes kérdés. Egy pasi lát egy vonzó nőt a bárban, és szeretné jobban megismerni. – Kinyújtja a kezét. – Nick vagyok.

Kezemet karba fonva nézek le a tenyerére.

– Honnan tudhatom, hogy nem azért akarod megtudni a nevemet, hogy zaklass és kövess?

– Hát, ez elég arrogáns szöveg.

– Tényleg? Úgy értem, itt vagy egy klubban, egyedül, és random leszólítasz nőket, a nevüket kérdezed. Nicholas, te nem nézel bűnügyi dokumentumfilmeket?

A táncparkett felé mutat.

– Nem vagyok egyedül. És hívj csak Nicknek!

Tekintetemmel követem az irányt, amerre mutat. Egy másik vonzó srácra, aki valami nővel táncol a parkett közepén.

– Ő a barátom, Seth. Új munkát kaptam, a városon kívül, szóval még egyszer utoljára „ünneplünk” egyet.

– Valószínűleg én is ünnepelnék, ha ez azt jelenti, hogy elmész.

Nevetve még egyet kortyol az italából, pontosan azon a helyen, ahol ittam. A nyelve kilátszik, megnyalja a száját, de egy pillanatra sem veszi le a tekintetét rólam. Zsige-reim megfeszülnek, melegség terjed a lábam között.

Idegesebb, milyen erővel hat rám.

– Figyelj, nincs időm a... – ide-oda mozgatom a kezemet kettőnk között – ... szóval erre. Térj a lényegre, vagy keress valaki mást! Biztos vagyok benne, hogy rengeteg nő van, aki készségesen megadja neked a személyes adatait, hogy leskelődhess az ablaka előtt...

Leteszi a poharát, elnéz mellettem, aztán közelebb lép. Előrehajol, lehetetlenül közel az arcomhoz. Mély levegőt veszek, a szívem nagyon hevesen ver.

– Nem akarlak zaklatni, szép lány – mondja, és a fülem mögé tűr egy tincset. – Nem meglesni akarlak, hanem megdugni.

Ó!

Valami forró és nagyon kéjes érzés kavarg bennem deréktájon. Ez a pasi veszélyes. Figyelemelterelés... amit nem engedhetek meg magamnak. Bár... Andrew-ra, a pultosra nézek, és eszembe jut, hogy még legalább pár óra van, mire vége a munkaidejének. Egy kis hancúr nem árthat, és miért ne jutalmaznám magam? Ráadásul nem vagyok hozzászokva, hogy a figyelem középpontjában legyek. Általában sötét sarkokba húzódok, próbálok a lehető legjobban beolvadni a környezetembe. Így könnyebb figyelni a nővéremet, Dorothyt, hátha egyszer megbicsaklik a tökéletes personája, és elárulja magáról, amit évek óta gyanítok, hogy ő ölte meg Nessát.

Ez a tempóváltás a maga váratlan módján elég kelles.

– Ami azt illeti... – Ujjaimmal a bárpulton kopogok, érzem, ahogy Nicholas végigpásztazza a testemet. – Ez egészen szórakoztató volt, de most fel kell keresnem a hölgyek helyiségét. Ha jót akarsz magadnak, nem követsz, kukkoló.

Összeszorítja az ajkát, mintha mosolyt akarna visszatartani, és oldalra billenti a fejét.

Ami azt illeti, arra számítok, hogy ennek ellenére követni fog. De ahogy áthaladok a tánctéren, és végigmegyek a keskeny folyosókon, tucatnyi ragadós, izzadt test között, sehol sem találok.

Talán jobb is így.

Kinyitom a női mosdó ajtaját, és belépek. Kis helyiség, a falakon fekete-fehér metrócsempe és csak két vécéfülke. Odasétálok, és mindkét fülke alá benézek, hogy megbizonyosodjak, nincs itt senki más. Aztán a mosdóhoz megyek, és rátámaszkodok. Mély levegőt veszek.

Az ajtó kinyílik, majd becsukódik, és ettől a hangtól a szívem mintha a torkomban dobogna, védekező ösztönöm a tetőfokára hág, amikor meghallom, hogy kattán a zár. Megfordulok, az izgatottságtól összerándulnak fenekem izmai, ahogy Nicholas sötét szemébe nézek. Közelebb lép. Oldalra biccenti a fejét, fekete bőrkabátját a mosdópultra dobja. Hátrálok, amíg a mosdó falának koszos csempéje megállít, de ő csak jön tovább. Teste már a testemhez simul. Izgalom izzik bennem.

– Tudtam, hogy utánam jössz – mondom a szememet forgatva. – Annyira kiszámítható vagy!

Keze a hátam mögé csúszik, a hajammal játszik, megmarkolja és addig húzza, amíg a nyakam hátramozdul, és egyenesen a szemembe nézhet.

Jesus!

A szívem hevesen ver, és nagyon remélem, hogy a ragasztó tart, és nem mozdul el a parókám.

– Úgy tűnik, fogalmam sincs, hogy mi a jó nekem – mondja.

Aztán lehajol, és megcsókol.

Felnyögök, önkéntelenül a tarkójába kapaszkodok, ahogy a nyelve a számba hatol, és nyelvünk összegabalyodik. Édes íze van, és csípős, és én hagyom, hogy elveszszek ebben a pillanatban. Soha többé nem találkozunk, de remélem, olyan bátor, mint amilyennek mutatja magát, és képes lesz legalább egy orgazmussal megajándékozni, mielőtt eltűnik.

Keze lecsúszik a combomon, felemel, hozzám nyomul, teljes hosszában a lábaim közé feszül. Erős lökés. A számba nyöszörgök.

Nagyon örülök, hogy a fegyveremet az autóban hagytam. Azt kínos lenne megmagyarázni.

Összekulcsolom a bokámat a háta mögött, a csípőmet mozgatom, hozzádörgölözök.

– Basszus! – káromkodik, azzal megszakítja a csókot, és száját lassan végighúzza nyakam ívén.

Nedvesség szivárog belőlem, a hátam ösztönösen ívbe hajlik, fejem a falnak koppan, így több teret hagy neki.

– Most már megmondod a nevedet? – kérdezi rekedtes hangon.

– Nem.

Lehajolok, kigombolom a farmerje felső gombját, becúsztatom a kezem, megmarkolom a farkát. A hasam megfeszül, amikor megérzem, milyen hatalmas.

Leengedi a lábamat, kicsit hátrál, óvszert húz elő a zsebéből. Átveszem tőle, letérdelek előtte, megragadom a nadrágja derékpántját, és csak annyira engedem le, hogy be tudjak nyúlni a bokszerén keresztül, és ki tudjam húzni a farkát. Már csöpög. Közelebb hajolok, felnyalom a sós nedvet, és önkéntelenül felsóhajtok, amikor a nyelvemhez ér. *Jóízű.* Úgy döntök, hogy ebből több kell, ezért a számba veszem és tövig, torkig beszopom.

– *Jézusom!* – nyög fel, tenyerét a falnak csapja.

Többször megmozgatom a fejemet, nyelvemet végighúszom a vastag farka hosszában végigfutó kék éren, majd hagyom, hogy egy cuppanással kicsússzon belőlem. Aztán hátrahúzódok, a fogammal feltépelem az óvszer csomagolását. Felhúszom rá. Érzem, hogy a tekintete a fejemet perzseli.

Megmarkolja a vállamat, agresszíven felemel, és mielőtt egyet pisloghatnék, már felhúzta a szoknyámat, és oldalra tolta a bugyimat.

– Muszáj benned lennem.

Visszaemeli a lábamat a dereka köré, és egyetlen masszív lökéssel bennem van.

Nagyon mélyen.

Gyors, büntető tempóba kezd, a szemem fennakad, mert soha senki sem dugott meg így. Ilyen gyorsan, ilyen mocskosan, mintha semmi mást nem akarna, csak engem.

Ez a gondolat, meg az, hogy teljesen, feszítőn kitölt engem, együttesen azt eredményezi, hogy gyorsan közeleg az orgazmusom pillanata. Csiklóm megduzzad, ahogy a feszültség gyűlik a hasamban.

– Ó, istenem! – sóhajtok. Fejem a falhoz csapódik. – Nagyon imádom a farkadat!

Nevet, még erősebben nyomódik hozzám, olyan erősen markolja a combomat, hogy szerintem meg fog látszani a nyoma.

– Mutasd meg! – mondja a fülcimpámat szopogatva, harapdálva. – Mutasd meg, mennyire imárod a farkamat!

Csak ennyi kell, hogy felrobbanjon bennem a gyönyör. Ragyogó fények vakítanak, körmeim a vállába vájnak, miközben ütemesen, könyörtelenül dug és dug és dug, én pedig lüktetve élvezek a farkán.

– Jól van, szép kislány. Most én...

Még néhány lökés, mélyen belém nyomul, aztán a csípője erősen a csípőmhöz szorul. Mély nyögésekkel élvez, minden csontom rezeg a teste alatt, farka vadul lüktet.

Lassan visszatérek a földre, és összerakom, mi történt, hol vagyok.

És mit kellene csinálnom.

Leengedi remegő lábamat, ujjaival felfelé simít a combomon, az oldalamat szorítja, homlokát a homlokomhoz nyomja.

– Mondd meg a nevedet! – súgja.

Nem mondom meg, inkább eltolom magamtól, és megfordulok. Végtagjaim még mindig remegnek attól, ahogy megdugott.

Határozottan a legjobb, amiben valaha részem lehetett.

Hirtelen fojtogatónak tűnik a levegő, ki kell mennem. Most azonnal.

Nem tetszik, milyen érzést kelt bennem. Mert legszívesebben *megmondanám* neki a nevemet. Meg akarom kérdezni, hová megy, és kik a barátai, de én nem szoktam ilyesmit tenni.

Én nem így működöm.

Ezért inkább megfordulok, úgy érzem, mintha a falak be akarnának zárulni körülöttem. Odalépek hozzá, ujjaimat körbecsúsztatom a nyakán, aztán lábujjhegyre emelkedek, és gyengéd csókot nyomok duzzadt ajkára.

Szeme sötétebben csillog.

Aztán kisétálok a mosdóból. Megyek, milyen gyorsan csak tudok, hogy biztosan ne kövessen.

Nem követ.

És amikor három órával később hátul, a sikátorban golyót ereszték Andrew nyakába, és figyelem, ahogy a vére

a járda repedéseibe folyik, és eldobja a hamisított drogot,
és térdre esik... csak arra tudok gondolni, hogy bárcsak
megmondhattam volna Nicholasnak a nevemet.